

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. S. (X)**, nar. X
st. příslušnost R. U.
pobytem X
adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-170/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III.“) Slovenská republika.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal z důvodu ochrany před pronásledováním pro náboženské přesvědčení. Brojil proti tomu, že ČR k jeho žádosti neuplatnila diskreční pravomoc, neboť setrvání žalobce v ČR se jeví jako jediné racionální řešení jeho pobytové a rodinné situace. Žalobce má v ČR přítelkyni, která má v ČR trvalý pobyt, poznal její rodinu, která žije v Praze, a plánují spolu v následujících měsících svatbu. V ČR má asi 10 přátel, se kterými se pravidelně stýká, u jednoho z nich žije. Na Slovensku nikoho nemá a přesun by představoval zásah do jeho soukromého a rodinného života.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Podle něj bylo v řízení prokázáno, že žalobce nemá na území ČR přímé rodinné příslušníky, doposud v ČR nepobýval a nemá zde vytvořené žádné významné kulturně sociální vazby. Vycestování žalobce neznemožňuje následnou žádost dle zákona č. 326/1999 Sb., žalobce je držitelem slovenského víza a Slovenská republika uznala svou příslušnost k projednání žádosti o mezinárodní ochranu.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III. *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.* Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
6. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
7. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III. je k vyřízení žádosti příslušné Slovensko. Žalobce je držitelem schengenského víza č. SVK000943995 s platností do 26. 9. 2024. Slovensko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jelikož další kritéria v případě žalobce splněna nejsou, mělo by být Slovensko čl. 12 nařízení Dublin III. příslušné k posouzení žádosti žalobce.
8. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním

či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).

9. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, proč by nemohl vycestovat na Slovensko, krom tvrzení, že na Slovensku nemá žádné známé. Žádné náznaky případné hrozby pronásledování na území Slovenska neuvedl. Bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Důvody, pro které žalobce opustil Uzbekistán (náboženské problémy, stíhání pro natočení videa s islámskou tematikou), se ke Slovensku nijak nevztahují.
9. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Slovenska, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 22. 11. 2024, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplyvají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému na Slovensku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostacích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí.
10. Pokud jde o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III., která představovala jediný žalobní bod, z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu (21. 2. 2025) uvedl, že je ženatý a má dvě děti, v průběhu pohovoru k žádosti téhož dne žalobce uvedl, že do ČR přicestoval, protože zde žijí jeho kamarádi, a že v EU nemá žádné příbuzné nebo jiné nejbližší sociální vazby. Ke svým vazbám na ČR neuvedl nic dalšího ani v pohovoru ze dne 4. 3. 2025 ani při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 19. 3. 2025. Oproti tomu v žalobě podané dne 22. 4. 2025 tvrdí, že má v ČR přítelkyni, která má v ČR trvalý pobyt, poznal její rodinu, která žije v Praze a plánují spolu v následujících měsících svatbu, rozvedl se asi 2,5 měsíce zpět (pozn. soudu tj. začátkem února 2025, tedy před prvním pohovorem). V ČR má asi 10 přátel, se kterými se pravidelně stýká, u jednoho z nich žije. Ke svým tvrzením žádné důkazy nepředložil a navrhl důkazy pouze k setkávání s přáteli.
11. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. *Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle

článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

12. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III. členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. CS 29.6.2013 Úřední věstník Evropské unie L 180/41

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

13. K čl. 17 nařízení Dublin III. existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu i krajských správních soudů. Všeobecně je zdůrazňováno, že se jedná o diskreční oprávnění, který je vyhrazeno výjimečným případům. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. (...) Vystaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24, povinnost nepoužití uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“
14. V napadeném rozhodnutí se žalovaný k možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. vyjádřil stručně na str. 5 a 6 a vycházel při tom z tvrzení žalobce v rámci pohovorů. Krom toho zhodnotil i dostupnost lékařské péče pro žadatele o mezinárodní ochranu na Slovensku s ohledem na srdeční příhodu žalobce.

15. Otázkou pro soud je proto hodnocení přezkoumatelnosti a zákonnosti možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III.
16. Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že má ČR jakéhokoliv rodinného příslušníka, který zde má trvalý pobyt. Z azylového příběhu žalobce vyplývá, že do ČR přicestoval za svými kamarády poté, co nemohl najít práci na Slovensku a v Polsku.
17. Žalovaný proto reagoval v odůvodnění správně na to, že žalobce (dle tvrzení v azylovém řízení) nemá v ČR žádné příbuzné, ani nejbližší sociální vazby a neuvedl žádné významné důvody, pro které přicestoval do ČR. Závěry žalovaného jsou ve věci relevantní.
18. Z obsahu správního spisu sice vyplývá, že žalobce podstoupil v ČR kardiologickou léčbu, nicméně jeho zdravotní stav nevzbuzuje pochybnost o tom, že by mu nebyla na Slovensku zajištěna dostatečná lékařská péče.
19. Žalobní tvrzení o vztahu s paní I. F. považuje soud za účelové. V řízení před správním orgánem žalobce tvrdil, že je ženatý, v řízení před soudem, že se rozvedl (pozn. soudu – časově jeho tvrzení lze zařadit do doby před pohovorem se žalovaným). Partnerský vztah na území ČR neprokázal. Na území ČR přicestoval žalobce dne 7. 2. 2025 a mimo pobyt v nemocnici z PoS Zastávka odešel až v březnu 2025, necelé dva měsíce před podáním žaloby. Okolnosti seznámení s přítelkyní taktéž blíže neosvětlil, soud proto vychází z toho, že se seznámili až v ČR. Za těchto okolností nepředstavuje (neprokázaný) vztah s přítelkyní pro soud natolik intenzivní důvod, aby ČR uplatnila diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III. Styky se svými přáteli i přítelkyní může udržovat žalobce i ze Slovenska a v případě, že skutečně dojde k uzavření sňatku s paní I. F., může využít nástroje zákona č. 326/1999 Sb. k řešení své pobytové situace.
20. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Není proto na místě, aby se správní orgány zabývaly tím, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. S ohledem na to, že soud o žalobě rozhodl věcně dříve, než rozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, tak o tomto návrhu již samostatně nerozhodoval.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí

stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 30. května 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce